

passer sig selv, saa vilde vi alligevel ikke nu indlægge elektrisk Lys før maatte ad Aare. Selv for dem, der ere ivrige for at faa elektrisk Lys derne, er det ingen Nytte til at tale om den megen Fare, der kan være for Brand i det tgl. Teater. Det gør ingen Gavn for Publikum, og heller ikke for dem, der skulle spille derne. Og her i Diskussionen gør det i Virkeligheden heller ingen Gavn, her i det danske Folketing ere Folk saa nøgterne, at naar de se paa Vilkaarene i Vndringsforslaget og se, at det hele afhænger af, om Kommunen vil sælge billig Elektricitet, saa sige Folk til sig selv, at saa kan det ikke være saa forfrækkelig galt med den Brandfare, der tales saa meget om. Grunden til, at jeg med flere ikke har tiltraadt Vndringsforslaget, er den, at vi mente, at Spørgsmaalet rettest burde have været overvejet sammen med de øvrige Spørgsmaal, det tgl. Teater vedrørende. Den Udsigt til at faa Assurancepræmien nedsat, som her er, har ikke været saa forfrækkelig overbevisende. Man har før set, at Brandassurance-selskaber have nedsat Præmien et Aar og have forhøjet den ganske betydelig Aaret efter uden særlig Grund, og det have Finansudvalget og Folketinget ogsaa set.

Kloften er bleven mange, og der var et Par Spørgsmaal, jeg kunde have Lyst til at berøre endnu, men nu skal jeg slutte med at omtale et eneste Spørgsmaal, nemlig en lille Kirke i et Hedesogn i Sjælland. Hedesognene ere vi gerne venligtindede imod, og smaa forfaldne Kirker i Hedesognene ere vi ogsaa venligtindede imod, men her synes det mig, at Venligheden gaar lidt for vidt lige over for Bording Kirke. Bording er et Sogn, der ligger mellem Herning og Silkeborg. Det er et stort Hedesogn. Vi have paa Statens Bekostning bygget en ny Kirke i Christianshede i Sognet, og nu vilde vi bygge en i Engesvang, som ganske vist ikke ligger i Bording Sogn, men dog saaledes, at en Del af Sognet faar Nytte af denne Kirke, og bliver tillagt den. En Gang i Fremtiden vilde vi, det er jeg overbevist om, komme til at bygge en Kirke i Sidskov, som ogsaa en Del af Bording Sogn faar Nytte af. Den gamle Kirke, som ligger paa Stedet, skal nu restaureres, og de Kirkeejere, der have den Pligt at holde Kirken tilbørlig vedlig og bygge den op igen, hvis den falder ned, foreslaas det nu, skulle have Tilskud af Statskassen. Kirkeejernes Pligt er bestrevent i Loven af 19de Februar 1861, der kunne de Herrer se derom. Disse Kirkeejere have nu af Synet faaet en Befaling til at restaurere deres Kirke og sætte en ny Side i den. Det

skal koste 6000 Kr.; saa vilde de hellere bygge Kirken om, og det have de ogsaa Lov til, det er der ingen, der formener dem. Men saa sige de: Vore Tiender kunne ikke slaa til dertil. Hvad vil det sige, at deres Tiender ikke kunne slaa til? I de gode Aar, den Gang Kirken ikke kostede Benge at vedligeholde, staa de gode Folk derovre Tienderne i Lommen. Da tog de Fordelen af selv at være Kirkeejere. Men nu kommer Tiden, da Kirken skal koste Benge, nu komme de daarligere Aar for vedkommende Kirkeejere, og saa sige de: Ja lad nu Statskassen betale. Nu vil jeg sige: Ja, hvis det blev den eneste Kirke her i Landet, hvor det blev Tilfældet, saa det kun angik Bording Kirke, skulde jeg ikke have saa meget imod det, saa spillede det ikke saa stor Rolle. Selv til Trods for, at vi ikke have været uvillige over for Bording Sogn, idet vi først byggede Kirken i Christianshede til dem og senere vilde yde Hjælp til to andre Kirkebygninger, som kunde tage noget af deres Sogn, saa vilde jeg ikke sige noget til det, men lade dem faa de 10,000 Kr. rentefrit. Men det er jo et Tilfælde, som kan indtræde i alle Danmarks Sogne. I alle de Sogne, hvor Tiendehynderne selv eje deres Tiende, er det meget almindeligt, at de tage Fordelen derved Aar for Aar, at de putte Stillingerne i deres Lomme og sige som saa: Det er rart selv at eje sin Tiende. Naar de onde Aar komme, da Kirken er ved at falde ned, saa sige de til sig selv, at der ikke er megen Herlighed ved at eje Tienden nu, da det viser sig, at de pludselig skulle af med en hel Mængde Benge. Det er sket i Bording. Og hvis vi nu aabne Udsigt til, at de i saa Tilfælde kunne gaa til Statskassen og faa den til at betale, hvad de egentlig ere pligtige til at betale, ja, saa siger jeg, at vi ere komne ind paa en Vej, som kan føre Statskassen langt, langt ud til at give Kapitaler ud for Tiendeejerne og Kirkeejerne her i Landet. Det er der slet ingen Grund til. I saadanne Sogne, hvor de staa over for den Udsigt, at Kirken vil blive brøstfældig i Tidens Løb, og hvor de selv have Forpligtelse til at holde Kirken vedlig, bære de sig ad paa den Maade, at nogle Aar før de skulle til at gøre Kirken i Stand, begynde de at paalægge større Bidrag og samle en lille Fond, og naar de i nogle Aar have gjort det, begynde de at bygge og anvende deres Fond. Derhos laane de en Smule til Hjælp, og paa den Maade fordele de Beløbet over en lang Aarrække, saa at det ikke falder dem saa haardt til Byrde. Saaledes maa Folk bære sig ad andre Steder, og saaledes bære de